

Arrest

nr. 296 187 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 4 oktober 2020 en verzoekt op 19 oktober 2020 als niet-begeleide minderjarige om internationale bescherming. Op 23 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan de toenmalige voogd van verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij, K.Z, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasthoen origine te zijn. Je werd geboren op de 2de van de 5de maand van 1383 (omgezet 23 juli 2004) in het dorp Kalakhel in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Je ging tot de 7de graad naar de middelbare school van Kalakhel. Daarnaast volgde je ook lessen aan de moskee en speelde je met de jongens van het dorp. Jouw vader H. is overleden, jouw moeder K. woont met jouw drie broers I., Sa. en K. in het huis van jouw oom langs moederszijde Z. in Bar Kalai. Jouw zus S. is getrouwd en woont bij haar echtgenoot J. in Surkhrod.

Je kreeg problemen met de taliban omwille van het werk van jouw vader. Hij werkte één à anderhalf jaar voor het Afghaanse leger in de provincie Laghman. Jouw vader kreeg een dreigbrief van de taliban. Er werd gezegd dat hij een ongelovige is en moet stoppen met werken voor het leger. Jouw vader was niet thuis en jouw moeder bracht hem op de hoogte. Jouw vader dacht dat er iemand uit het dorp jaloers op hem was en de brief had gestuurd. Tweeënhalve maand later kwam er een tweede dreigbrief. Jouw moeder bracht jouw vader op de hoogte. Hij nam de brief niet serieus. Hij zei "ik ben geen ongelovige ik doe gewoon mijn plicht voor mijn land". Zo'n 6 maanden later belde jouw vader naar jouw moeder om te zeggen dat hij naar huis zou komen voor zijn verlof. Toen jullie die middag thee zaten te drinken hoorden jullie schoten. Jij wou naar buiten maar je mocht niet van jouw moeder. Na enkele minuten ging je toch naar buiten en een van de burens kwam jou tegemoet en vertelde dat jouw vader neergeschoten was. Jullie gingen naar zijn lichaam. De taliban waren daar aanwezig en zeiden aan jouw moeder dat je vader een ongelovige was. Jouw moeder vroeg hen om jullie met rust te laten. De taliban joegen jullie weg en lieten jullie het lichaam van jouw vader niet meenemen. Jij ging hierop naar de mullah om te vertellen wat er was gebeurd. De mullah ging hierop samen met jou naar de malik. De malik nam contact op met A.A., een talib, en vroeg hem het lichaam van jouw vader terug te geven. A.A. wou dit niet doen en de malik moest het hem smeken. Uiteindelijk gingen ze akkoord en konden jullie jouw vader begraven. Veertig dagen en een week na zijn dood kwam A.A. naar jou. Hij vertelde dat jouw vader niet 'heilig' gestorven was en dat jij nu voor hen zou moeten jihad voeren. Ze zouden je een geweer geven en je zou een vest krijgen om jezelf op te blazen. Je ging naar huis en vertelde jouw moeder wat A.A. had gezegd. Jouw moeder kreeg schrik. Een week later ging je naar de moskee en vroegen ze je of je klaar was om met hen mee te gaan. Je zei hen dat je niet klaar was en dat je de oudste van het gezin was en voor hen diende te zorgen. Hierop hebben ze jou een harde klap gegeven. Je begon te wenen en ging naar huis waar je vertelde wat er was gebeurd. Een week later werd je opnieuw aangesproken door kompanen van A.A. Ze vroegen jou opnieuw om jihad met hen te voeren. Het maakte niet uit dat je de oudste was thuis was, in het volgend leven had je geen moeder, broers en zus. Je vertelde jouw moeder wat er was gebeurd. Vier maanden na de dood van jouw vader kwamen de moeder, de zus en de vrouw van A.A. de hand van jouw zus vragen. Jouw moeder weigerde hun verzoek. Jij vertelde jouw moeder dat een huwelijk met de familie die jouw vader had gedood uitgesloten was. Een week later werd je onderweg naar school tegen gehouden door A.A. Hij vroeg of je thuis een goed advies had gegeven voor het huwelijk van jouw zus. Je vertelde hem dat je niet wou dat jouw zus met hem zou trouwen. Hierop bedreigde A.A. jou en zei hij dat het heel moeilijk ging worden voor jou. Terug thuis vertelde je jouw moeder wat er was gebeurd. Enkele dagen later kwamen de vrouwen terug naar jullie huis om het antwoord. Jouw moeder vertelde dat ze haar dochter niet wou laten trouwen. Enkele dagen later werd je opnieuw tegengehouden door de kompanen van A.A. ze vroegen waarom je jouw zus niet liet trouwen en sloegen je in elkaar. Ze bedreigden jou, ze zeiden "de zoon van A.A. zit bij Daesh en zal jou vermoorden". Huilend vertelde je thuis wat er was gebeurd. Jouw moeder belde jouw oom en hij zei dat je niet meer naar school of de moskee mocht gaan. Enkele dagen later kwam de malik. Hij vertelde dat A.A. hem had gevraagd met jullie te komen praten. Hij vroeg waarom jouw moeder jouw zus niet met A.A. liet trouwen. Jouw moeder vertelde dat ze dit niet kon omdat hij een oude man is, al drie vrouwen heeft en haar man heeft vermoord. Nadien is een van de neven van A.A. die bij Daesh zit op de hoogte gekomen van wat er gaande was. Hij bedreigde jou. Enkele dagen later ging je met de koeien naar het veld en werd je beschoten. Je rende snel naar huis. Jouw moeder belde jouw oom langs moederszijde. Hij vertelde dat de neef van A.A. je inderdaad wilde vermoorden. Er werd besloten dat je het land moest verlaten. Dit was zo'n 8 maanden na de dood van jouw vader. Je verliet het dorp en reisde naar Jalalabad. Daarna verliet je Afghanistan en reisde je via Baluchistan naar Iran. Vervolgens reisde je via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slowakije, Oostenrijk en Duitsland naar België. Op 4 oktober 2020 kwam je aan in België en op 19 oktober 2020 heb je een verzoek om internationale bescherming ingediend als niet-begeleide minderjarige.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban of door Daesh.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) neer en de 'taskara's' van jouw moeder, broers, zus en grootvader, 4 dreigbrieven, een document over het martelaarschap van jouw vader, enkele foto's van jouw vader op zijn werk en de

enveloppe waarmee de documenten werden opgestuurd. Daarnaast leg je ook nog een medisch attest over de problemen met jouw oor neer dd. 9/03/2021, dit zou te wijten zijn aan de klap die je kreeg van de taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast blijkt uit het medisch attest en jouw verklaringen dat je problemen hebt met jouw linkeroor en hierdoor niet goed kan horen. Je gaf ook aan dat je soms stottert (CGVS p. 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal, en nam de tolk plaats aan de kant van jouw goede oor, en werd er jou bij aanvang van het persoonlijk onderhoud meegedeeld dat het altijd mogelijk was om te vragen een vraag te herhalen of luider te spreken, zodat je de vragen zou kunnen horen. Daarnaast kreeg je ook de mogelijkheid om op eigen tempo te antwoorden op de vragen (CGVS, p. 2, 3). Aan het einde werd nog gevraagd of je alle vragen en de tolk goed had begrepen, waarop je bevestigend antwoordde (CGVS p. 29). Van jouw voogd of advocaat kwamen geen opmerkingen meer over het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

De reden waarom jij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat jouw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Je stelt de taliban te vrezen omwille van het werk van jouw vader. Jouw vader zou werkzaam zijn geweest voor het Afghaanse leger. Hij zou zo'n 8 maanden voor jouw vertrek gedood zijn. Echter kan je het CGVS er niet van overtuigen dat ook jij een vrees voor vervolging loopt bij een terugkeer naar Afghanistan. Vooreerst kunnen enkele opmerkelijke vaststellingen gedaan worden over de dreigbrieven die je ontvangen zou hebben van de taliban. Het is in de door jou geschetste context immers merkwaardig dat jouw vader de eerste dreigbrief niet serieus neemt en denkt dat er iemand uit het dorp jaloers is op hem en daarom zo'n brief stuurde (CGVS, p. 20). Immers kan aangenomen worden dat jouw vader als soldaat wel geweten zal hebben dat de taliban vaak dergelijke brieven sturen naar mensen die ze viseren. Dat hij ook de tweede dreigbrief zonder meer naast zich neerlegt zonder er enige aandacht aan te besteden mag nog meer verbazen (CGVS, p. 20). Vervolgens zouden de taliban 6 maanden lang geen enkele actie ondernomen hebben tegen jouw vader of jouw familie (CGVS, p. 20). Het is merkwaardig dat ze eerst de moeite doen twee brieven te sturen om jouw vader aan te zetten zijn job op te geven, maar vervolgens maanden niks van zich laten horen.

Daarnaast legt je vier dreigbrieven neer, twee ervan zijn gericht aan jouw vader en twee aan jou, zo verklaarde je (CGVS, p. 18). In de brieven gericht aan jouw vader staat dat hij werkt voor de ongelovigen en dat hij moet stoppen met zijn werk anders zouden ze hem bestraffen. Van de andere twee brieven die aan jou gericht zijn kan je echter niet zeggen wat er instaat. Je hebt jouw naam zien staan en bent gestopt met lezen, zo gaf je aan als verklaring (CGVS, p. 19). Je wil ook liever geen brieven meer ontvangen vanuit Afghanistan omdat je je dan slecht voelt. Je denkt dat erin staat dat je moet deelnemen aan de jihad, maar nogmaals, je hebt de brieven niet gelezen. Daarnaast heb je ook aan niemand gevraagd naar de inhoud van de brief (CGVS, p. 19). Dit is opmerkelijk. Van een verzoeker mag immers verwacht worden dat hij de inhoud van de dreigbrieven, die de directe oorzaak van zijn problemen en zijn vlucht uit Afghanistan vormen, uitvoerig kan toelichten. Ook van iemand die ongeletterd is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de dreigbrieven te achterhalen. Deze brieven vormen immers de kern van jouw asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat je er concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw problemen. Dat je post-factum laat weten dat een van de brieven gericht is aan jouw broer doet hier geen afbreuk aan (zie opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud). Meer nog, het is merkwaardig dat je dit niet eerder vertelde want je verklaarde dat je jouw naam zag staan op de dreigbrieven (CGVS, p. 19). Bovendien blijkt uit de vertaling van de brieven dat de taliban jouw broer I. zouden meegenomen hebben, terwijl jij hier vreemd genoeg geen melding van maakt (zie vertaling; CGVS p. 26).

Daarnaast is het opmerkelijk dat de taliban jou zouden willen rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen, zoals je denkt (CGVS, p. 21, 23, 30). Ze zouden jou willen rekruteren omdat ze vreesden dat je anders wraak zou nemen voor de moord op jouw vader (CGVS, p. 25). Dit kan niet overtuigen, immers rijst de vraag waarom jou dan willen opnemen in hun rangen als ze denken dat je wraak wil nemen op hen. De kans op slagen is dan bijzonder klein. Bovendien liepen ze zo het risico dat je hen zou verraden. Verder dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afgaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit jouw verklaringen blijkt immers niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Jullie leraar op school zou gezegd hebben dat het voor jullie beter was om les te volgen aan de madrassa maar verder probeerde niemand anders jou aan te sporen om toe te treden (CGVS, p. 25). Er werd geen andere druk gezet. Onderling met de andere jongens werd er uit angst niet over de taliban gesproken (CGVS, p. 25). De malik en de ouderen van het dorp zeiden eveneens niks omdat er vele jongeren vrijwillig gingen bij de taliban (CGVS, p. 25).

Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat de taliban doorgaans geen personen tegen hun zin rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), de kans op een succesvolle afloop is immers klein. Diezelfde informatie vermeldt dat er aan een zelfmoordaanslag maandenlange training vooraf gaat en dat men meestal een religieuze opleiding krijgt aan een madrassa. Meestal gaat het om zeer religieuze personen die worden ingezet voor een zelfmoordaanslag. Dat ze jou dan direct zouden vertellen dat je een zelfmoordvest e.d. zou krijgen kan niet overtuigen (CGVS, p. 21, 24). In de moskee waar je naartoe ging om te bidden en de koran te leren bleef je niet luisteren naar de preken (CGVS, p. 25). Dit wijst niet op een poging tot (verregaande) indoctrinatie. Verder kan je niet aantonen hoe ze jou probeerden te overtuigen om vrijwillig naar de taliban te gaan. Ze zeiden dat je een goede strijder en martelaar zou zijn. Wanneer er wordt gevraagd wat er nog werd gezegd hou je het bij een "gewoon nog, kom gewoon deelnemen aan jihad, en jihad is voor iedereen", verder kan je niks zeggen (CGVS, p. 24). Verder is het opmerkelijk dat u stelt dat Daesh en de taliban hetzelfde zijn (CGVS, p. 24). Immers zijn het twee aparte bewegingen die zelfs elkaar bestrijden. Echter toonde je evenmin aan dat je door Daesh gedwongen gerekruteerd zou worden. Uit de

objectieve informatie blijkt eveneens dat gedwongen rekrutering door Daesh niet vaak voorkomt, en veel leden sluiten zich vrijwillig aan uit ideologische redenen. Bovendien lieten ze je na deze pogingen verder met rust.

Bovendien is het merkwaardig dat A.A. met jouw zus wilde trouwen en jou hierom onder druk zette en bedreigde maar blijkbaar geen enkele actie heeft ondernomen eens jouw zus trouwde met haar huidige man J.. A.A. gaf jou wel de schuld maar reageerde voor het overige niet op jouw zus haar huwelijk. Mocht hij daadwerkelijk jouw familie aan hem willen binden en op die manier ook bezit willen krijgen over jullie eigendommen (CGVS, p. 25, 26) zou het niet onlogisch geweest zijn dat hij de man van jouw zus of andere familieleden onder druk zou gezet of bedreigd zou hebben. Dat hij dit huwelijk zonder meer liet doorgaan wijst niet op problemen tussen A.A. en zijn familie en jouw familie. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid hiervan.

Na jouw vertrek hebben de taliban (en Daesh) geen verder actie ondernomen. De taliban zouden jouw broer eenmaal tegengehouden hebben en dit zonder meer (CGVS, p. 23). De taliban zouden ook nog eenmaal naar jouw huis gekomen zijn om een brief te bezorgen maar voor het overige is er niks gebeurd (CGVS, p. 26). Mochten de taliban en Daesh daadwerkelijk achter jou aanzitten zou het aannemelijk zijn dat ze jouw familie nog onder druk zetten of lastigvallen, quod non. Daarnaast kan je ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd. Je weet niet of er nog problemen waren omdat jouw moeder er niks wil over vertellen omdat ze niet wil dat je verdrietig wordt (CGVS, p. 12, 26). Bovendien is het opmerkelijk dat jouw familie informatie zou achterhouden om jou niet ongerust of triestig te maken en dat ze jou niet op de hoogte brengen van eventuele andere acties van de taliban of Daesh. Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat jouw familie jou uit bezorgdheid niet zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij jou naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban (CGVS, p. 22). Hierdoor kan er redelijkerwijze van jouw familie worden verwacht dat ze jou inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor jouw verzoek om internationale bescherming.

Bovendien is het frappant dat je op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (en op het bureau MIINTEH) niet verteld hebt dat je naast de taliban ook Daesh vreest. Wanneer jou hiernaar gevraagd wordt stel je dat het interview om DVZ niet lang mocht duren en je geen tijd kreeg om het te vertellen (CGVS, p. 26). Echter kan dit niet overtuigen. Het CGVS neemt aan dat het interview op DVZ korter is dan op het CGVS maar er werd jou nadrukkelijk gevraagd wat je vreest bij een terugkeer naar Afghanistan en om een overzicht te geven van de belangrijkste redenen die tot jouw vertrek uit Afghanistan hebben geleid (zie vragenlijst). Dat je dan nalaat te vertellen dat je ook Daesh vreest komt de geloofwaardigheid van jouw problemen niet ten goede. Bovendien verklaarde je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het interview op DVZ goed verlopen was en merkte je op dat er kleine fout genoteerd werd m.b.t. het aantal brieven dat je ontving, je maakte geen melding van andere problemen bij DVZ. Meer nog, je verklaarde dat behalve de fout rond het aantal brieven alles correct was genoteerd (CGVS, p. 4). Bijkomend wordt eveneens opgemerkt dat je tijdens het korte interview op MINTEH verklaarde F.A. te vrezen maar op het CGVS verklaart dat je A.A., zijn broer, vreest. Je verklaart op het CGVS geen problemen te hebben met F.A. (CGVS, p. 26). Wanneer jou hiernaar gevraagd wordt verklaar je dat beide namen hebt vernoemd maar dat je toen nog dacht dat het twee namen van éénzelfde persoon betrof. Dit kan niet overtuigen daar je verklaart dat F.A. 4 à 4,5 jaar geleden gestorven is (CGVS, p. 26, 27), dat je beiden dan als één persoon zou beschouwen kan niet overtuigen. Hoewel er van een verzoeker niet wordt verwacht dat hij bij de cel MINTEH zijn hele asielrelaas uit de doeken doet, wordt er wel van hem verwacht dat hij daar reeds de reden van zijn vertrek meegeeft en dat hij desbetreffend consequent blijft doorheen zijn asielprocedure. Deze verschillen in verklaringen zijn opnieuw merkwaardig en komen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen niet ten goede.

Het CGVS stelde vast dat jouw vrees ten aanzien van de taliban en Daesh niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Jij hebt dus niet aangetoond dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming hebt. Het feit dat je een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw taskara toont hoogstens jouw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de

taskara's waarvan je stelt dat die van jouw moeder, broers, zus en grootvader zijn, deze taskara's kunnen hoogstens hun identiteit aantonen en voegen verder niets toe aan jouw asielmotieven. De dreigbrieven kunnen evenmin als een overtuigend bewijs gelden. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende functie bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Het document over het martelaarschap van jouw vader werd opgesteld door het districtshuis. Echter is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Het medisch document i.v.m. jouw gehoorprobleem bevestigen dat je een hoorprobleem hebt. Uit dit attest blijkt echter niet dat dit te wijten is aan een klap die jouw werd toegediend door de taliban. Een medisch attest kan immers geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin jij jouw verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts slechts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Het neergelegde medische attest kan dan ook niet als bewijs gelden dat je door de taliban (of anderen) werd geslagen. Louter blijkt hieruit dat je een hoorprobleem hebt dat ontstaan is toen je nog een jong kind was.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen evenmin bovenstaande vaststelling in positieve zin ombuigen. Het betreft een loutere post-factum verklaring die overigens bovenstaande vaststellingen niet verandert.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate

hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat

deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn

2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht (*“noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten”*). Verzoeker meent tevens dat er een beoordelingsfout voorligt.

Vooreerst bespreekt verzoeker artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Vervolgens behandelt verzoeker uitgebreid het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie aangaande de huidige situatie in Afghanistan. Hij wijst erop dat de UNHCR *Guidance Note* van februari 2022 nog steeds actueel en ongewijzigd is en dat een rapport van NANSEN *“NANSEN NOTE 2 – 22 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”* van 16 juni 2022 concludeert dat een analyse van de meest recente richtlijnen van het UNHCR en EUAA laat zien dat er meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR-richtlijnen nu de richtlijnen van EUAA op beperkte, onvolledige en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Nu de meest recente EUAA *Country Guidance* van april 2022 slechts landeninformatie bevat die betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 plaatsvonden, kan er luidens het verzoekschrift moeilijk sprake zijn van relevante en geactualiseerde informatie. Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten en naar arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022 waarmee hij wil aantonen dat het omwille van een gebrek aan voldoende informatie momenteel niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid te kunnen vaststellen dat een Afghaanse asielzoeker geen internationale bescherming zou behoeven.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vluchtrelaas. Hij wenst in dit verband vooreerst op te merken dat hij volhardt in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en zijn vervolgingsvrees. Hij merkt op dat de beoordeling van zijn verklaringen op een te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, zonder dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat zij in de bestreden beslissing stelt, voldoende heeft rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek, op het moment van zijn vertrek zelf en op het moment van zijn persoonlijk onderhoud. Dit blijkt onder andere uit de stelling in de bestreden beslissing dat van verzoeker, als *nota bene* ongeletterde, niet-begeleide minderjarige, toch kan verwacht worden dat hij zich zou informeren over de inhoud van de dreigbrieven of in dergelijk geval *“desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de dreigbrieven te achterhalen”*, omdat deze tot de kern van zijn relaas behoren. Er wordt, aldus verzoeker, geen rekening gehouden met zijn verklaring dat zijn familie hem uit bezorgdheid niet wou inlichten over de problemen in Afghanistan, wat gezien zijn situatie als alleenstaande, niet-begeleide minderjarige niet meer dan normaal zou mogen worden geacht. Dat zijn gebrek aan kennis niet te verzoenen is met het feit dat zijn familie hem naar België heeft ‘gestuurd’ om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban, toont volgens verzoeker aan dat de verwerende partij op weinig inclusieve manier rekening houdt met de beweegredenen van radeloze Afghaanse families om kinderen op de vlucht te sturen. Volgens verzoeker kan de verwerende partij niet gevolgd worden in haar redenering dat er van zijn familie redelijkerwijze verwacht zou mogen worden dat ze hem zouden inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, zonder ermee rekening te houden dat hun eerste bezorgdheid misschien integendeel wel eens de toestand en situatie van verzoeker en *vice versa* zou kunnen zijn. Verzoeker meent dat er, door dergelijke argumenten te hanteren, op geen enkele manier rekening wordt gehouden met zijn jonge leeftijd, gebrekkige maturiteit en zijn vlucht als minderjarige zonder familiale begeleiding, laat staan zijn cultureel verschillende achtergrond en het feit dat hij ongeletterd is.

Verzoeker meent bovendien dat het tegenstrijdig en bevreemdend is dat de verwerende partij enerzijds niet lijkt te betwisten dat zijn vader voor het Afghaanse leger heeft gewerkt en gedood werd, maar anderzijds wel twijfels uit bij de bedreigingen die zijn vader van de taliban heeft ontvangen. Het lijkt aldus niet te worden betwist dat zijn vader voor het nationale leger werkte, waarover verzoeker uitgebreid meent verteld te hebben tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) en waarover hij documenten heeft neergelegd,

noch lijkt te worden betwist dat zijn vader overleden is en zelfs gedood werd door de taliban. Volgens verzoeker is het bevreemdend dat de verwerende partij stelt dat het niet overtuigend is dat ook verzoeker een vrees voor vervolging loopt bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van het werk van zijn vader. Immers wijst de door de verwerende partij gekende landeninformatie net op de objectieve risico's op vervolging of het lijden van ernstige schade in geval van een verleden of een band met de voormalige Afghaanse regering, ook voor familieleden. Dit werd luidens het verzoekschrift ook door verzoekers advocaat opgemerkt tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verwijst dienaangaande nog naar de door de verwerende partij zelf geciteerde EUAA *Country Guidance* van april 2022 en naar een rapport van UNAMA van juli 2022, dat getuigt van eenzelfde risico voor voormalige overheidsofficials of militairen van het Afghaanse nationale leger. Nu niet betwist wordt dat verzoekers vader van het Afghaanse nationale leger was en gedood is, kan volgens verzoeker aangenomen worden dat het risico omwille van deze reden eveneens objectief in zijn hoofde aanwezig is en aangetoond is in de huidige context waarin de taliban het hele land controleren. In ieder geval, nog steeds volgens verzoeker, blijkt uit de bestreden beslissing dat de beoordeling van de verwerende partij grotendeels steunt op een waarschijnlijkheidsbeoordeling, die niet alleen zeer subjectief is, maar ook doet veronderstellen dat zij zich met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid in het hoofd van de taliban kan plaatsen en kan bepalen in welke mate de taliban in staat zijn om te handelen zoals door verzoeker omschreven. Het is voor verzoeker, die op moment van vertrek slechts vijftien jaar oud was, niet ernstig om zijn verklaringen niet eens tegen het licht van de cultureel verschillende, contextuele en omgevingsfactoren te beoordelen, maar louter op basis van een subjectieve waarschijnlijkheidsbeoordeling als ongeloofwaardig te beschouwen, zonder zich hierbij op overtuigende en objectieve informatie te steunen. De geloofwaardigheidsbeoordeling dient volgens verzoeker dan ook sterk genuanceerd te worden in het licht van zijn verklaringen, de algemene en specifieke socio-culturele context en uiteraard ook zijn leeftijd en zijn reisweg. Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast, waaraan hij omwille van zijn specifiek profiel en zijn jonge leeftijd niet kan voldoen, waardoor zij geen onderzoek conform artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet heeft gevoerd.

Verzoeker betoogt in een volgend onderdeel dat hij verwesterd is en als dusdanig zal worden beschouwd bij terugkeer. Verzoeker bespreekt het begrip "*verwestering*" en past dit toe op zijn situatie. Hij wijst op een aantal risicobepalende omstandigheden waaronder het gebied van herkomst en de conservatieve, rurale omgeving, waarvan vermoed kan worden dat hij zich daar nog moeilijk, of toch niet zonder problemen, zal aan kunnen aanpassen; zijn leeftijd, namelijk het feit hij op vijftien jaar, als niet-begeleide minderjarige, Afghanistan verlaten heeft en sedertdien niet meer is teruggekeerd; het onafgebroken verblijf in België van bijna twee (lees: drie) jaar en het verblijf van meer dan twee (lees: drie) jaar buiten Afghanistan, waarvan het grootste deel in westerse landen; de zichtbaarheid omwille van een bepaalde mate van inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale westerse normen, gebruiken en gewoontes. In dit verband kan volgens verzoeker eveneens aangenomen worden dat het feit dat zijn vader voor het Afghaanse nationale leger heeft gewerkt en hierdoor gedood is, waarna verzoeker zelf naar Europa is gevlucht en er aangenomen kan worden dat dit in verband met elkaar gebracht kan worden, zijn zichtbaarheid nog meer zal verhogen. Hij behandelt voorts het risico voor personen die als verwesterd worden beschouwd en meent dat hij een vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van verwestering. Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op het risico dat hij loopt omwille van een toegeschreven verwestering als gevolg van zijn verblijf in en terugkeer uit Europa. Verder meent verzoeker dat terugkerende Afghanen niet enkel het doelwit van de taliban zijn, maar eveneens van hun familie en de Afghaanse bevolking. Ze worden ervan beschuldigd ongelovig te zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden, maar ook het slachtoffer worden van fysiek geweld met soms dodelijke gevolgen. Het stigma dat met een terugkeer gepaard gaat, lijkt in de huidige omstandigheden des te pertinent, aldus verzoeker, nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker op traditionele levens- en zienwijzen is teruggeplooid. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij Afghanistan heeft verlaten zonder een Afghaans paspoort en dat, indien hij nu zou terugreizen, dit ofwel met een Afghaans paspoort zou zijn, afgeleverd door de ambassade in Brussel of met een "*laissez-passer*", wat volgens hem hoe dan ook zijn verblijf in het Westen zal verraden. Hetzelfde geldt volgens verzoeker voor het reizen met een vliegtuig, of voor het reizen over land waarbij hij verschillende "*checkpoints*" zal moeten passeren. Hij voegt hieraan toe dat de taliban een verregaande controle uitvoeren op *smartphones* van Afghanen waarbij persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts gecontroleerd worden. Verzoeker gaat verder in op het intra-familiaal geweld en het geweld van schuldeisers door de vaak onbetaalde schulden die zijn opgebouwd voor de financiering van de vlucht naar Europa. Hij meent vervolgens dat er geen onderzoek werd gevoerd naar elementen die

wijzen op verwestering en naar de mogelijke risico's in dat verband. Hij wijst er ook op dat hij amper twee maanden na de val van de regering gehoord werd bij het commissariaat-generaal en op geen enkel moment opnieuw gehoord is omtrent deze gebeurtenissen. Hij verwijst doorheen zijn betoog naar rapporten en landeninformatie en naar meerdere arresten van de Raad, waaronder arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

Voorts wijst verzoeker op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad die stelt dat verder dient te worden onderzocht of deze situatie wordt veroorzaakt door een actor of het gevolg is van andere factoren. Verzoeker meent voldoende informatie te kunnen bijbrengen waaruit blijkt dat de huidige situatie overwegend veroorzaakt wordt door gedragingen van de taliban als actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en dat deze aan de drempel van artikel 3 van het EVRM voldoet waardoor hij, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoefte te voorzien, zoals voedsel en hygiëne. Minstens moet dit grondiger onderzocht worden, waarbij voldoende rekening dient te worden gehouden met het ruraal profiel van verzoeker, die zonder enige familiale begeleiding op jonge, minderjarige leeftijd naar Europa is gevlucht en het risico bij terugkeer op basis van een 'verwesterd' profiel. Specifiek wat hem betreft, merkt verzoeker nog op dat er ook rekening moet worden gehouden met het feit dat niet betwist lijkt te worden dat zijn vader gedood werd, waardoor hij als oudste kind aan het hoofd van het gezin zal komen te staan en de verantwoordelijkheid zal moeten dragen om in het levensonderhoud van zijn familie te voorzien.

Tot slot wijst verzoeker, wat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan betreft, opnieuw op het gebrek aan een grondige, betrouwbare en zorgvuldige beoordeling van de situatie door de verwerende partij, wijst hij op de conclusie van de Raad in diens arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en benadrukt hij dat hij uit de provincie Nangarhar afkomstig is.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie waarvan hij consulteerbare weblinks toevoegt, geen nieuwe stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 19 september 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus, "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022", 23 september 2022;
- COI Focus, "Afghanistan, Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022.

2.2.3. Op 26 september 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarbij hij een bewijs van inschrijving in een school tijdens het schooljaar 2020-2021 voegt, een getuigenis van een leerkracht, van zijn voormalige voogd en van zijn vriendin, verschillende documenten in verband met zijn tewerkstellingen, foto's in de bar van zijn vriend en met zijn voetbaltrainer en een document waaruit blijkt dat hij een afspraak heeft bij Atlas (Inburgering en Integratie in Antwerpen).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het

onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.6. Bijzondere procedurele noden

De Raad merkt op dat verzoeker op 25 juli 2022 de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft. Op het ogenblik waarop hij werd gehoord (28 oktober 2021) bij het commissariaat-generaal was verzoeker nog minderjarig.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als toenmalige niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal was verzoeker reeds zeventien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de gehoornotities kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat en toenmalige voogd waren aanwezig.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Verder blijkt uit volgende overweging van de bestreden beslissing dat terdege rekening werd gehouden met verzoekers gehoorprobleem, hetgeen door verzoeker geenszins wordt betwist in het verzoekschrift:

“Daarnaast blijkt uit het medisch attest en jouw verklaringen dat je problemen hebt met jouw linkeroor en hierdoor niet goed kan horen. Je gaf ook aan dat je soms stottert (CGVS p. 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal, en nam de tolk plaats aan de kant van jouw goede oor, en werd er jou bij aanvang van het persoonlijk onderhoud meegedeeld dat het altijd mogelijk was om te vragen een vraag te herhalen of luider te spreken, zodat je de vragen zou kunnen horen. Daarnaast kreeg je ook de mogelijkheid om op eigen tempo te antwoorden op de vragen (CGVS, p. 2, 3). Aan het einde werd nog gevraagd of je alle vragen en de tolk goed had begrepen, waarop je bevestigend antwoordde (CGVS p. 29). Van jouw voogd of advocaat kwamen geen opmerkingen meer over het verloop van het persoonlijk onderhoud.”

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers rechten in het kader van de procedure om internationale bescherming gerespecteerd werden, evenals dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.7. Landeninformatie

Verzoeker klaagt een gebrek aan gedetailleerde, betrouwbare en objectieve informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de UNHCR “*Guidance note*” van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 19 september 2023 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat er, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij

het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR “Guidance note” van februari 2022.

Dat uit een interview van NANSSEN zou blijken dat meer gewicht moet worden toegekend aan de richtlijnen van het UNHCR dan aan deze van de EUAA nu deze laatste op beperkte en inmiddels verouderde informatie gebaseerd zijn, zoals verzoeker aanvoert in voorliggend verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*” Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Er dient *in casu* te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor zowel de taliban als Daesh. Hij stelt enerzijds de taliban te vrezen omwille van het werk van zijn vader voor het Afghaanse nationale leger, die dreigbrieven ontving van de taliban en die door hen zou zijn doodgeschoten. Anderzijds vreest hij Daesh omdat één van hun leden met verzoekers zus wou trouwen, waartegen verzoeker en zijn moeder zich evenwel verzetten. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

2.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad dat verzoeker geen aannemelijke elementen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Blijkens de bestreden beslissing zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend. Zowel zijn vrees ten aanzien van de taliban als ten aanzien van Daesh wordt niet ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Waar hij stelt de taliban te vrezen omwille van het werk van zijn vader voor het Afghaanse nationale leger en die zo'n acht maanden voor het vertrek van verzoeker werd gedood (i) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker er niet kan van overtuigen dat ook hij een vrees voor vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Vooreerst (a) kunnen enkele opmerkelijke vaststellingen worden gedaan over de dreigbrieven die zijn vader en hij van de taliban ontvangen zouden hebben. Zo is het merkwaardig dat verzoekers vader de twee ontvangen dreigbrieven van de taliban niet serieus nam en dat de taliban eerst de moeite doen twee brieven naar zijn vader te sturen om hem aan te zetten zijn job op te geven, maar vervolgens zes maanden niks van zich te laten horen. Daarnaast (b) kan verzoeker niet zeggen wat er staat in de twee aan hem gerichte dreigbrieven van de taliban terwijl redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij de inhoud van deze door hem neergelegde dreigbrieven, die de directe oorzaak van zijn problemen en zijn vlucht uit Afghanistan vormen, uitvoerig kan toelichten. Verder (c) is het opmerkelijk dat de taliban verzoeker zouden willen rekruteren om een bomaanslag te plegen, zeker als ze denken dat hij wraak op hen zou willen nemen voor de dood van zijn vader, hetgeen de kans op slagen bijzonder klein maakt en ze zo het risico liepen dat hij hen zou verraden. Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de rekruteringswijze van de taliban. Wat de vrees ten opzichte van Daesh betreft (ii), toont verzoeker evenmin aan (a) dat hij door Daesh gedwongen gerekruteerd zou worden en bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat gedwongen rekrutering door Daesh niet vaak voorkomt. Daarenboven (b) is het merkwaardig dat A.A., een lid van Daesh, met verzoekers zus wilde trouwen en hem hierom onder druk zette en bedreigde, maar blijkbaar geen enkele actie ondernomen heeft eens zijn zus trouwde met haar huidige man. A.A. gaf verzoeker wel de schuld, maar reageerde voor het overige niet op zijn zus haar huwelijk. Dat deze het huwelijk zonder meer liet doorgaan, wijst niet op problemen tussen A.A. en zijn familie en verzoekers familie. Verder is het opmerkelijk (iii) dat de taliban (en Daesh) na verzoekers vertrek uit Afghanistan geen verdere actie hebben ondernomen, dat ze zijn familie niet verder onder druk hebben gezet of lastiggevalen. Verzoekers verschoning voor zijn onwetendheid over wat er nog allemaal is gebeurd kan niet overtuigen. Bovendien (iv) is het frappant dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (en bij het bureau MINTEH) niet verteld heeft dat hij naast de taliban ook Daesh vreest, wat merkwaardig is en wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet ten goede komt. De door verzoeker neergelegde documenten (v) kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, de ongelooftwaardigheid van de verklaringen niet ombuigen.

Uit voorgaande motieven blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft, zoals hierna zal blijken.

2.3.8.3. Verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing door het bekritisieren van de gevolgtrekkingen en het volharden in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en in zijn vervolgingsvrees. Met het betoog in zijn verzoekschrift dat de beoordeling van zijn verklaringen op een te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, beperkt verzoeker zich slechts tot het minimaliseren van de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing en brengt hij geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op het geheel van deze motieven.

Waar verzoeker op algemene wijze aanvoert dat de commissaris-generaal de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast waaraan hij niet kan voldoen omwille van zijn specifieke profiel en jeugdige leeftijd, slaagt verzoeker er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen. Hij toont immers, zoals hierna ook zal blijken, op generlei wijze aan op welke manier de commissaris-generaal de lat in zijn hoofde te hoog heeft gelegd bij het beoordelen van zijn verklaringen. Door louter te stellen dat de commissaris-generaal de lat te hoog heeft gelegd, gelet op zijn specifiek profiel, zonder evenwel trachten aan te tonen wat dit specifieke profiel precies is of inhoudt of op welke wijze de lat te hoog is gelegd door de commissaris-generaal, blijft hij in gebreke om de motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing te weerleggen of om te keren.

De Raad benadrukt bovendien dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten, die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van zijn verzoek om internationale bescherming. Verder kan ook van een jeugdig persoon worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al was hij nog jong op het moment van de gebeurtenissen en op het moment van zijn vertrek. Dat verzoeker zo weinig overtuigende informatie kon verschaffen over meerdere elementen van zijn vluchtrelaas, kan niet louter worden vergoelijkt door het feit dat hij op vijftienjarige leeftijd als niet-begeleide minderjarige uit Afghanistan is vertrokken, op zestienjarige leeftijd om internationale bescherming verzocht en ook tijdens het afnemen van het persoonlijk onderhoud een jeugdige leeftijd had, hoewel hij toen reeds zeventien jaar was. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem bijstond in het doorlopen van de procedure. Bij het commissariaat-generaal werd verzoeker, zo weze herhaald, gehoord door een gespecialiseerde dossierbehandelaar in het bijzijn van een tolk, werd hij bijgestaan door zijn toenmalige voogd en advocaat en werd er rekening gehouden met zijn leeftijd en maturiteit. Verzoekers betoog, dat er geen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij ongeletterd is, dient erop te worden gewezen dat het loutere feit ongeletterd te zijn op zich niet betekent dat een persoon niet in staat zou zijn om op een gedetailleerde, geloofwaardige en doorleefde wijze te verhalen over zijn persoonlijke leefwereld en hetgeen hij stelt zelf te hebben meegemaakt. Ook van ongeletterde personen mag immers worden verwacht dat zij kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële vragen betreffende hun levensverloop, alsook dat zij een aantal feitelijke gegevens op een doorleefde wijze kunnen duiden. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat hij tot de zevende graad naar de middelbare school in Kalakhel is geweest en koranlessen in de moskee volgde, zodat bij de bewering dat hij ongeletterd is redelijkerwijze vraagtekens kunnen worden geplaatst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Verzoeker toont alleszins niet *in concreto* aan welke vragen hij niet in staat zou zijn geweest om te beantwoorden en op welke wijze de manier waarop hij werd ondervraagd hem heeft verhinderd om verklaringen af te leggen.

Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd in zijn bewering dat met zijn leeftijd, ongeletterdheid en gebrekkige maturiteit geen rekening werd gehouden bij het doorlopen van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.3.8.4. In verband met de onwetendheid van verzoeker over de inhoud van de aan hem gerichte en tijdens de administratieve procedure neergelegde dreigbrieven wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“Daarnaast legt je vier dreigbrieven neer, twee ervan zijn gericht aan jouw vader en twee aan jou, zo verklaarde je (CGVS, p. 18). In de brieven gericht aan jouw vader staat dat hij werkt voor de ongelovigen en dat hij moet stoppen met zijn werk anders zouden ze hem bestraffen. Van de andere twee brieven die aan jou gericht zijn kan je echter niet zeggen wat er instaat. Je hebt jouw naam zien staan en bent gestopt met lezen, zo gaf je aan als verklaring (CGVS, p. 19). Je wil ook liever geen brieven meer ontvangen vanuit Afghanistan omdat je je dan slecht voelt. Je denkt dat erin staat dat je moet deelnemen aan de jihad, maar nogmaals, je hebt de brieven niet gelezen. Daarnaast heb je ook aan niemand gevraagd naar de inhoud van de brief (CGVS, p. 19). Dit is opmerkelijk. Van een verzoeker mag immers verwacht worden dat hij de inhoud van de dreigbrieven, die de directe oorzaak van zijn problemen en zijn vlucht uit Afghanistan vormen, uitvoerig kan toelichten. Ook van iemand die ongeletterd is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de dreigbrieven te achterhalen. Deze brieven vormen immers de kern van jouw asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat je er concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw problemen. Dat je post-factum laat weten dat een van de brieven gericht is aan jouw broer doet hier geen afbreuk aan (zie opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud). Meer nog, het is merkwaardig dat je dit niet eerder vertelde want je verklaarde dat je jouw naam zag staan op de dreigbrieven (CGVS, p. 19). Bovendien blijkt uit de vertaling van de brieven dat de taliban jouw broer I. zouden meegenomen hebben, terwijl jij hier vreemd genoeg geen melding van maakt (zie vertaling; CGVS p. 26).”

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt geen concrete en overtuigende elementen aan die deze beoordeling aan het wankelen kan doen brengen.

2.3.8.5. Uit een welwillende lezing van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker tevens kritiek heeft op de overweging in de bestreden beslissing in verband met zijn onwetendheid over wat er na zijn vertrek uit Afghanistan nog is gebeurd met zijn familie. Dit wordt door de commissaris-generaal terdege als volgt onderbouwd:

“Na jouw vertrek hebben de taliban (en Daesh) geen verder actie ondernomen. De taliban zouden jouw broer eenmaal tegengehouden hebben en dit zonder meer (CGVS, p. 23). De taliban zouden ook nog eenmaal naar jouw huis gekomen zijn om een brief te bezorgen maar voor het overige is er niks gebeurd (CGVS, p. 26). Mochten de taliban en Daesh daadwerkelijk achter jou aanzitten zou het aannemelijk zijn dat ze jouw familie nog onder druk zetten of lastigvallen, quod non. Daarnaast kan je ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd. Je weet niet of er nog problemen waren omdat jouw moeder er niks wil over vertellen omdat ze niet wil dat je verdrietig wordt (CGVS, p. 12, 26). Bovendien is het opmerkelijk dat jouw familie informatie zou achterhouden om jou niet ongerust of triestig te maken en dat ze jou niet op de hoogte brengen van eventuele andere acties van de taliban of Daesh. Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat jouw familie jou uit bezorgdheid niet zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij jou naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban (CGVS, p. 22). Hierdoor kan er redelijkerwijze van jouw familie worden verwacht dat ze jou inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor jouw verzoek om internationale bescherming.”

Ook deze motivering is pertinent en draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Er mocht van verzoeker, dit in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen, wel degelijk worden verwacht dat hij de nodige pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent de voormelde, cruciale informatie en elementen en dat hij hierover (veel) beter op de hoogte zou zijn indien zijn verklaringen strookten met de werkelijkheid. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging. Er kan verder niet worden ingezien waarom verzoekers moeder, met wie hij volgens zijn verklaringen via *Whatsapp* in contact staat, hem niet op de hoogte kon brengen omtrent de evolutie van de problemen na zijn vertrek. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat de moeder haar zoon wil sparen omdat hij alleen in België is en gelet op zijn jeugdige leeftijd, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij, gelet op het belang van verdere informatie in het kader van zijn beschermingsverzoek, verzoeker op de hoogte zou houden of hem informeert omtrent de evolutie van zijn problemen en de situatie in het land van herkomst wanneer hij daarnaar vraagt. Dat verzoeker dermate weinig weet over wat er zich na zijn vertrek afspeelde, getuigt eerder van een gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging. Ook van een jonge verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij zich zo goed als mogelijk inlicht over de elementen die in rechtstreeks verband staan met zijn vrees. De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich met zijn betoog in het verzoekschrift, dat op weinig inclusieve manier rekening is gehouden met de beweegredenen van radeloze Afghaanse families om kinderen op de vlucht te sturen, beperkt tot het louter vergoelijken van zijn gebrekkige kennis over de evolutie van de problemen na zijn vertrek, zonder de pertinente vaststellingen *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten.

2.3.8.6. In zoverre verzoeker kan worden gevolgd dat de verwerende partij niet lijkt te betwisten dat zijn vader voor het Afghaanse nationale leger werkte en (al dan niet door taliban) zo'n acht maanden voor verzoekers vertrek werd gedood, neemt dit evenwel niet weg dat verzoeker er omwille van het geheel aan pertinente en draagkrachtige motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en die door verzoeker geenszins worden ontkracht dan wel weerlegd, er niet van kan overtuigen dat ook hij een vrees voor vervolging vreest bij terugkeer naar Afghanistan.

Wat de toekomstgerichte vrees voor vervolging betreft, merkt de Raad op dat, zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoekers vader werkzaam was bij het Afghaanse nationale leger, deze tewerkstelling niet noodzakelijk en *ipso facto* een gegronde vrees in hoofde van verzoeker bij terugkeer

naar Afghanistan impliceert. In zoverre verzoeker, in het licht van de machtsovername door de taliban, thans bij een terugkeer zou vrezen dat de taliban hem zouden vervolgen omwille van het profiel van zijn overleden vader, wijst de Raad erop dat, zelfs indien deze eerdere (beweerde) werkzaamheden van zijn vader kunnen aangenomen worden, uit de landeninformatie die door de beide partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, geen systematische vervolging kan vastgesteld worden van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse nationale leger (zie o.a. EUAA Afghanistan “*Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 56-65; EUAA “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 45-48, UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan – 15 August 2021 – 15 June 2022*”, juli 2022, p. 13-15 en EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor het Afghaanse nationale leger. De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat verzoeker verklaarde dat zijn vader reeds vóór de machtsovername werd gedood door de taliban en dat niet blijkt dat zijn familieleden in Afghanistan zwaarwichtige problemen ondervonden nadat hij Afghanistan verliet, noch dat zij op heden problemen zouden ondervinden met de taliban omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader. Verzoeker maakt zodoende *in casu* wegens de eerdere (al dan niet beweerde) werkzaamheden van zijn vader voor het Afghaanse nationale leger geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

2.3.8.7. Waar verzoeker nog opwerpt dat volgens hem bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas geen rekening gehouden werd met de cultureel verschillende, contextuele en omgevingsfactoren en zijn reistraject, komt hij niet verder dan het uiten van blote beweringen en gaat hij eraan voorbij dat hij noch bij het verlaten van zijn herkomstland, noch op het moment van zijn persoonlijk onderhoud (zie *supra*) een infans was, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Cultureel verschillende, contextuele en omgevingsfactoren, noch zijn reistraject – zonder dat dit verder toegelicht wordt – kunnen de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing ontkrachten.

2.3.8.8. Dat de commissaris-generaal de lat te hoog zou hebben gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd waaraan verzoeker omwille van zijn specifieke profiel en jeugdige leeftijd niet kan voldoen, kan, gelet op het voorgaande, dan ook geenszins worden bijgetreden. Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te weerleggen of te ontkrachten.

2.3.8.9. De Raad kan voorts niets anders dan vaststellen dat verzoeker het merendeel van de motieven op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat zijn vrees ten aanzien van de taliban en Daesh niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen geheel ongemoeid laat in zijn verzoekschrift. Deze motieven blijven dan ook onverminderd gehandhaafd, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hernomen.

2.3.8.10. Verzoeker voert tot slot ook geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.11. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers beweerde problemen met en vrees voor de taliban en Daesh geen geloof kan worden gehecht. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van

de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.8.12. In het verzoekschrift en zijn aanvullende nota gaat verzoeker verder nog in op de (toegeschreven) verwestering en het risico ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees

Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat hij amper twee maanden na de val van de Afghaanse regering werd gehoord bij het commissariaat-generaal en nadien op geen enkel moment opnieuw gehoord is omtrent deze gebeurtenissen met inachtnaam van de vaststellingen in 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud specifiek en tot twee maal toe werd gevraagd wat hij vreest nu de Taliban de controle hebben over Afghanistan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 23 en 29). Verder werd hem geenszins de mogelijkheid ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C- 585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn gehoor, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting te duiden welke invloed de machtsovername door de Taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en om zijn eventuele verwestering verder te duiden.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift uitgebreid naar algemene informatie, evenals naar zijn verblijf buiten Afghanistan en in het Westen. Hij benadrukt dat hij afkomstig is uit een ruraal, conservatief gebied in Nangarhar, dat hij op vijftienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten, dat hij als niet-begeleide minderjarige op zestienjarige leeftijd een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat hij bijna twee (lees: drie) jaar onafgebroken in België verblijft en dat hij op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften. Uit de stukken, gevoegd bij de aanvullende nota van verzoeker, blijkt dat hij tot tevredenheid van zijn voormalige leerkracht wiskunde naar school ging, dat hij reeds enige tijd werkt en thans met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur tewerkgesteld is, dat hij een sociaal netwerk opgebouwd heeft in België, voetbalt, uitgaat, Frans spreekt en een afspraak heeft bij Atlas (Inburgering en Integratie in Antwerpen) met het oog op het aanleren van het Nederlands. Verzoeker heeft ook een relatie met een Belgisch meisje.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat hij na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België sinds oktober 2020 hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker heeft tot zijn vijftien jaar oud in Afghanistan verbleven (in de door hem in het verzoekschrift voorgehouden rurale omgeving in de provincie Nangarhar, waar hij tot de zevende graad naar de middelbare school ging, koranlessen volgde in de moskee en met de jongens van het dorp speelde), waaruit kan worden afgeleid dat hij aldus een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse

waarden en normen (in zijn rurale regio van herkomst). Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van op heden drie jaar in België en zijn afwezigheid uit Afghanistan van meer dan drie jaar, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Verzoeker brengt verder geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe. Verder wijst de Raad erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Dat verzoeker, zoals moet blijken uit de bij zijn aanvullende nota gevoegde stukken, in België school heeft gelopen, reeds geruime tijd werkt, een netwerk heeft opgebouwd, Frans spreekt en voornemens is ook het Nederlands te leren, voetbalt en uitgaat, toont aan dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, maar toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Verzoeker beweert dan wel dat jongeren die in hun vormende jaren in het Westen toekomen misschien nog wel Dari of Pashtou praten, maar dat hun accent en gedrag sterk kunnen veranderd zijn door hun verblijf buiten Afghanistan, waardoor ze bij terugkeer meteen zullen opvallen, doch laat na aan te tonen dat dit in zijn geval daadwerkelijk zo is. Dat hij inmiddels het Frans in enige mate zou beheersen, zoals in de getuigenis van zijn voormalige voogd alsook ter terechtzitting wordt aangehaald, maakt nog niet dat hij zijn moedertaal niet langer zou beheersen en verzoeker bedient zich nog steeds van een tolk Pashtou, zowel tijdens zijn persoonlijk onderhoud als ter terechtzitting. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekers moeder, twee van zijn drie broers en maternale oom nog steeds in de regio van herkomst wonen en dat hij met zijn moeder en een broer nog in contact staat (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-9, 12-13 en bevestigd en verder verduidelijkt ter terechtzitting). Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker nog steeds beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken.

De Raad erkent verzoekers inspanningen op school, op zijn werk en wat het willen aanleren van één of meerdere landstalen betreft. Uit deze lovenswaardige initiatieven kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Ook dat verzoeker Belgische vrienden en reeds geruime tijd een feitelijke relatie heeft met een Belgisch meisje betekent niet noodzakelijkerwijze dat hij niet langer zou aarden in de Afghaanse maatschappij. In ieder geval kan dit element worden aanzien als een begin van een zekere mate van toe-eigening van westerse waarden, doch het is op zich ook niet voldoende om te besluiten dat verzoeker in zulke mate een sociaal leven heeft uitgebouwd dat hij vervreemd is van de Afghaanse normen en waarden. Middels de drie voorliggende, weinig concrete getuigenverklaringen wordt evenmin aangetoond dat verzoeker niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

De door verzoeker aangebrachte elementen geven enkel aan dat hij, die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft, zich aangepast heeft aan de omstandigheden van zijn verblijf in België. Het loutere feit dat verzoeker enige tijd in het Westen heeft verbleven en alhier kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat niet om aan te nemen dat verzoeker daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van deze westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd.

dermate dat er in zijn hoofde sprake is van voormelde kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat verzoeker deze zou opgeven of verbergen.

Verzoeker stelt nog dat hij afkomstig is uit een rurale regio die conservatief is, hetgeen het risico in zijn hoofde zou doen verhogen. Verzoeker brengt echter geen landeninformatie aan waaruit zou blijken dat hij in een uiterst conservatieve regio woonde, hetgeen tot gevolg zou hebben dat hij sneller zou worden zou worden gepercipieerd als zijnde 'verwesterd'.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het voeren van een uitgebreid theoretisch betoog en het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Hiermee maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van één of sommige van de daarin vermelde criteria is, in het licht van het voorgaande, *in casu* niet relevant.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban dan wel Daesh. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban of Daesh, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban, Daesh of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

De Raad wijst er verder nog op dat noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op de luchthaven, alsook nadien tijdens de verdere reis naar zijn regio van herkomst, wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont, ook al zou kunnen worden aangenomen dat hij de zoon is van een voormalige medewerker van het Afghaanse nationale leger die evenwel voor de machtsovername reeds werd gedood, in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog in zijn verzoekschrift over de verregaande controles die de taliban aan deze controleposten zouden uitvoeren op de *smartphones* van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan desgevallend foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit zijn *smartphone*.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft het betoog van verzoeker over het leven onder het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto*

moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolgung waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (*cf.* RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Ten slotte merkt de Raad inzake verzoekers verwijzing naar 's Raads rechtspraak op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voormelde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.8.13. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren

vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan thans in veel opzichten lijkt op de situatie zoals deze voorlag in het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban voor een blokkering van de hulp door internationale actoren heeft gezorgd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Verzoeker argumenteert dat de humanitaire hulp uitblijft door de mensenrechtenschendingen die de taliban begaan, vrijheidsbeperkende en vrouwonvriendelijke regelgeving die zij uitvaardigen en gemaakte beloftes die zij niet nakomen. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdiseerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA

"*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 19 september 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.9.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie. De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat en zijn toenmalige voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.13. In hoofde van de verwerende partij kan door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.3.14. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS